

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ YVES FLORENT

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Προτάουσε γρήγορα - γρήγορα... "Ένοιωσε τον έαυτό της πιά έλαφρό από πουλάκι... Ένα ερχάοιστο αίσθημα την έπλημμύριζε για πρώτη φορά στη ζωή της - κεινό το βράδι. Κάθε τόσο έσκαζε και μύριζε το ματσάκι με τα κατακόκκινα γαρύφαλλα που τή είχε αγοράσει πρό όλιγον σ' ένα έπαιθριο άνθρακωλείο...

Χαιροελοδσε μόνη της, ίκανοποιημένη από την όμοια βραδιά, από τή λουλούδια της, από τόν έαυτό της τόν ίδιο...

"Ετσι έφτασε στο σπίτι της.

Περιμένα. Η θυροφός που την είδε από τή παράθυρο τού δοματίου της, έτρεξε και τής είπε :

— Δέν έρχεστε να καθήσετε λίγο μέσα, δεσποινί ;
— Είχαριστό, ατάντησ' εκείνη. Είμαι πολύ βιαστική... Περιμένο κάποιον...

"Επειτ' από λίγα λεπτά, άνεβηκ' ελάνο, άνοιξε τήν πόρτα της κάμαρης της και, μόλις μπήκε μέσα, έαπλώθηκε σ' ένα καναπέ και άρχισε να γελιά, να γελιά αδιάκοπα...

"Όπως πρό όλιγον στο δρόμο, έτσι και τώρα της έρχόταν να διαλαλήσει τη χαρά της σ' όλον τόν κόσμο. Κάθισε στο πάνο κι' άρχισε να παίξει ένα χαρούμενο κομμάτι...

Παραπάνο από είκοσι χρόνια τώρα περιμένα έναν έρωτα, χωρίς όμως αυτό να γανη πουθενά... Περιμένοτάς τον, είδε τή νεύτα της να περνούν και να σβήνουν και είχε γίνει μία γεροντοζόρη...

Τά όμοια της μαύρα μάτια δέν τή είχε χρησιμοποιήσει ως τώρα για τίποτε άλλο παρά για να γελιά, γιατί εκείνη που στην άρχη τή έφρασαν όμοια, άλλαξαν άμεσως γνώση γ' ατά, όταν έμαθιαν πως δέν είχε πουζα...

"Ετσι τά χρόνια πέρασαν... Κι' άν τή λουλούδια της όμορφιάς της είχαν μαραθεί, ή καρδιά της όστόσο διατηρούσε ακόμα όλοζηση τη φλόγα της νεότηης, δη την πρώτη δροσιά της.

"Ετσι πέρασαν είκοσι όλοζηρα χρόνια άναμονής και μονάχα σήμερα τομύσας νά τή με βεβαιότητα : «Περιμένο κάποιον...» "Ήταν ή πρώτη φορά σήμερα που σύλλογίζόταν : «Εκείνος θαβήθ σέ λίγο...» Και ήταν βέβαιη γ' ατά, ήταν σίγουρη πως θαβήθ...

Θεέ μου!... Είχαν συναντηθεί με τόν πιο κοινό τρόπο και όμως εκείνη πιστευε πως είχε γίνει κάποιον θαυμα για νά φέρη ή μοίρα τόν ένα στο δρόμο τού άλλου... Είχαν ανταλλάξει λίγες λέξεις μέσα στο τραίνο και έπειτα δέν άργησαν νά πιάσουν κονβέντα.

"Ήταν ή πρώτη φορά που ή φτωχή γεροντοζόρη γνωριζόταν με άντρα, ή πρώτη φορά που άκουγε ένα γλυκό, ζολακεντικό λόγο...

"Έντελώς άσυναίσθητα είχε άρήσει τόν έαυτό της νά γοητευθή, νά μεθύση από τή όμοια τόν λόγια. Έξανα μιλώ δινώ-τρείς βόλτες και, σ' όλο αυτό τή διάστημα, έσκαταιχ τόν άκουγε νά της γλωσσολιάη και νά της έκαράχη τή πάθος του.

"Απορη τόν έπρημενε στο σπίτι της. Τής είχε ήρτήσει τήν άδεια νά την έπισκεφθή και εκείνη τού είχε άποκριθεί αναί ; Πώς μπορούσε ν' άρνηθή τήν ευτυχία της ;

Ταχτοποίησε τά γαρύφαλλα στο βάζο, σιγύρισε τήν καμαρούλα της και κάθισε περιμένοτας με συγκίνηση.

Σέ λίγο άκούστηκε ήχος βηματίον στη σκάλα.

"Άμέσως ή καρδιά της χτύπησε δυνατά και τέντωσε τ' αυτιά της για ν' άκουση καλύτερα. Κάθε βήμα στη ξύλινη σκάλα άντηχούσε σάν χτύπημα καμάρνας μέσα στην καρδιά της. Κυττάχτηκε για μία στιγμή στον χαρμόετη, είδε πως ήταν άφορτα όμοια και έτρεξε άμέσως ν' άνοιξη...

"Ήταν εκείνος !

Τήν άλλη μέρα πάλι τή ίδια.

"Η έροτικώς αντές έπισκέψεις βστάιξαν κάμποσον καιρό. Σ' όλο αυτό τή διάστημα, εκείνη ήταν τρισευτυχισμένη. Ένοιωσε μία ευ-

τυχία που την είχε μεταμορφώσει έντελώς. Τήν ξανάνοιωσε και τήν όμορφαινε.

"Ενα βράδι, καθώς έκανε ν' άνεβηκ' στην κάμαρη της, ή θυροφός τήν έσταμάτησε μπρός στην πόρτα και τής είπε :

— "Ήθε πρό όλιγον ο φίλος σας, δεσποινί.
— Μά ; Πώς ήθε τέτοια όρα ; ρώτησε ή νέα ξαφνιασμένη.
— Μοί είπε πως είχε ξεχάσει κάτι και ήθε νά τή πάρη.
Είχαριστήσε τή θυροφώ για τήν πληροφορία της και άνεβηκε γρήγορα-γρήγορα ελάνο. Έτσι νά είχε ξεχάσει κανένα γράμμα ή κανένα μπισόκι γαρύφαλλα.

Μά, μόλις άνοιξε τήν πόρτα και έκανε ένα βήμα μέσ' στην κάμαρη της, στάθηκε άμέσως κατάπληκτη. Μία γλωσσόλο απλώθηκε στο πρόσωπό της.

"Όλα μέσ' στο δομάτιό της ήσαν άνο-κάτο.

Τά σωτήρια άνοιγμένα κ' άδειασμένα πάνο στο τραπέζι και κάτο στο πάτωμα, ή κλειδονέες στασιμένες και, δίπλα στο άναποδογιορισμένο βάζο, τά γαρύφαλλα σκορπισμένα...

Στήν άρχη δέν κατάλαβε τίποτε... Δέν μπορούσε νά φαντασθή τί είχε συμβεί... Άσυναίσθητα βγήκε έξω και ζήτησε βοήθεια.

"Όταν ξαναγύρισε στο δομάτιό της μία φορητή ιδέα πέρασε από τή μυαλό της... "Ήταν τόσο φορητή, τόσο τρομερή ή ιδέα αυτή, όστε έβλεπε για μία στιγμή τή μάτια της και νόμισε πως πέφτει μέσα σέ μια μαύρη άβυσσός... Είχε λιποθυμήσει...

Οί γείτονες που μπήκαν μέσα σέ λίγο τή βρήκαν σκοριασμένη άναίσθητη στο πάτωμα και τή μετέφεραν στο κρεβάτι της.

"Όταν, έπειτα από άρκετή όρα σιγή, στην άρχη δέν άκουγε τίποτε άλλο παρά έν' άόριστο βοιούτο. "Υστερα όμως άκουσε καθαρά τά λόγια αυτά της θυροφώ :

— "Α, δεσποινί... Πώς τή έκάνατε αυτό και συνδεθήκατε μ' έναν άνθρωπο που δέν τόν ξερατε καθόλο.

— Μην ζάνετε έτσι, δεσποινί, τής είπε τότε και κάποιος άλλος. Θά τή βη ή Άστρινονία τά λεπτά που σας έβλεπε ο καλήάνθρωπος!...

Τότε, με μιά, τά κατάλαβε όλα. Και, καταβάλλοντας μία μεγάλη προσπάθεια, σηλώθηκε ελάνο και άρχισε νά φωνάζη :

— Τά λεπτά μου!... Τά λεπτά μου!... Τά λεπτά μου!...

Πέρασε άρκετός καιρός από τότε. "Η δυνατισμένη γεροντοζόρη τού καιόν σ' όλο αυτό τή διάστημα προσπαθούσε νά ξεχάση τη φλυαρία αυτή ιστορία. "Ήθελε νά πιστεύη πως δέν ήταν αυτός ο κλέπτης της... Μά έπειθό δέν τή κατοίθωνες, προσπαθούσε με κάθε τρόπο νά τόν διακολογήση και νά τόν συγχωρήσει...

Θά προτιμούσε νά πιστεύη πως είχε πεθάνει, πως τήν είχε ξεχάσει... Μά ατά, δέν ήταν δυνατόν!...

Τόν έπρημενε λοιπόν νά ξαναγορήσει... Δέν έπέρασε όμως πολλές καιρός και ένα προφ, μπήκε λαχανιασμένη στην κάμαρά της ή θυροφός, κρατώντας μία εφημερίδα στα χέρια.

— Τά μάθατε, δεσποινί, τής φώναζε. "Α! τόν καλήάνθρωπο!... Τόν πιάσανε!... Καθώς γράφει ή εφημερίδα, δέν ήταν ή πρώτη φορά που τήν έκανε αυτή τη δουλειά... Τς είχε για ελάγγελια αντές τής παραγαριές!... Πλησίαζε όσες γεροντοζόρες καταλάβαινε πως έχουν μερικά παραόδια και έκανε τόν έρωτικώς...

Ναί, ναί, ήταν μία γεροντοζόρη, ξεδιορασμένη και οδυμένη όπως τά επιλά της, όπως τά φορεμάτα της, όπως ή ίδια της ή ζωή που της φαινόταν τώρα γελόια και άσοπη.

Τά μάτια της τότε για μία στιγμή έπεσαν ελάνο στην εφημερίδα, ή όποια δημοσίευσε του μάζε με τς φωτογραφίες τόν θνήματόν του. Τς εκτύπησε όλες με ζήλεια, με μίσος, μ' άελεπσία...

"Ω! γιατί νά μίν τήν είχε σκοτώσει και αυτήν μαζί με τς άλλες;...

YVES FLORENT

Κάθισε στο πιάνο κι' άρχισε νά παίξει ένα χαρούμενο κομμάτι.